

Udskriftsdato: 13. december 2025

KEN nr 9318 af 15/02/1998 (Historisk)

Ankestyrelsens principafgørelse O-9-98 om boligændringer - hjælpemiddel - bordkomfur - indbygningsovn

Ministerium: Social- og Boligministeriet

Journalnummer: J.nr.: 200645-97

Ankestyrelsens principafgørelse O-9-98 om boligændringer - hjælpemiddel - bordkomfur - indbygningsovn

Resume:

Hjælp til bordkomfur og indbygningsovn som en del af en samlet boligændring i køkkenet hos en handicappet mand skulle ydes som hjælp til boligændring, og ikke som hjælpemidler.

Der blev lagt vægt på, at de pågældende hvidevarer var indbygningsmodeller og således mur- og nagelfaste.

Kassation:

Der er kommet nye regler på området

Kassationsdato:

01-04-2011

Love:

Lov om social bistand - lovbekendtgørelse nr. 110 af 26. februar 1996 - § 58, stk. 1 og § 59

Lov om social service - lovbekendtgørelse nr. 979 af 1. oktober 2008 - § 116, stk. 1

Note:

Vi henviser til vejledning nr. 7 af 15. februar 2011 om hjælpemidler, biler, boligindregning mv. (Vejledning nr. 6 til serviceloven)

Sagsfremstilling:

En handicappet mand fik i september 1996 af kommunen bevilget dækning af udgifter på ca. 9.000 kr. efter § 59 til ændringer i sit køkken for at gøre det mere handicapvenligt.

Manden boede i en lejelejlighed.

Kommunen tilbød desuden udlån af bordovn og bordkomfur til indbygning i køkkenet. Kommunen anførte i forbindelse hermed, at hvis ansøger valgte andre og dyrere hvidevarer end de tilbudte, kunne der ske refusion af en del af udgiften svarende til priserne på de af kommunen tilbudte. Det anførtes videre, at hvis ansøger benyttede sig af dette, skulle han være opmærksom på, at det indkøbte ville være kommunens ejendom.

Kommunen anførte ved senere brev af januar 1997, at den havde behov for en vurdering af den procedure, hvorefter kommunen betragtede hjælpemidlet som sin ejendom, selvom borgeren havde betalt en andel. Kommunen anførte videre, at det ikke klart fremgår af lovgivningen, at proceduren ikke skulle være korrekt.

Ankenævnet fandt ved sin afgørelse, at ansøgningen om hjælp til en mere hensigtsmæssig indretning af ansøgers køkken vedrørte en boligmæssig ændring, og at ansøgningen skulle behandles i henhold til bistandslovens § 59. Nævnet fandt videre, at de hvidevarer, der indgik som et led i denne boligændring skulle behandles efter denne bestemmelse og ikke som hjælpemidler efter lovens § 58. I klagen anførte

kommunen bl.a., at baggrunden for anken var en tidligere sag fra ankenævnet. Denne sag lignede den foreliggende og omhandlede også bevillingsgrundlag for bordkomfur og indbygningsovn, og konklusionen var da, at disse genstande bevilgedes efter § 58 i bistandsloven.

Sagen blev behandlet i principielt møde med henblik på afklaring af, hvorvidt bordkomfur og indbygningsovn, der indbygges i et køkken i forbindelse med, at der er foretaget ændringer i køkkenet - hvilket der var bevilget hjælp til efter bistandslovens § 59 - skulle bevilges efter bistandslovens § 58 eller § 59.

Afgørelse:

Ankestyrelsen fandt, at afgørelsen af, om der kunne ydes hjælp til bordovn og bordkomfur skulle træffes efter bistandslovens § 59 som en del af en boligændring og ikke som hjælpemidler efter bistandslovens § 58.

Ankestyrelsen lagde til grund, at boligændringen opfyldte betingelsen i § 59, hvorefter der skal være tale om nødvendig hjælp til indretning af boligen.

Ankestyrelsen lagde ved afgørelsen vægt på, at hvidevarerne indgik som et nødvendigt led i en samlet boligændring i køkkenet. Ankestyrelsen lagde endvidere vægt på, at de nævnte hvidevarer var indbygningsmodeller og således mur- og nagelfaste. Dette er efter praksis afgørende for, om ansøgningen skal behandles efter bistandslovens § 59.

Ankestyrelsen bemærkede, at de ovennævnte typer af hvidevarer normalt ikke - hvis ikke de var indbyggede og skulle vurderes i forhold til bistandslovens § 59 - ville kunne ydes efter bistandslovens § 58 som hjælpemidler. De ville normalt blive betragtet som almindelige forbrugsgoder, jf. § 2 i Socialministeriets bekendtgørelse nr. 303 af 10. juni 1988 om ydelse af hjælpemidler efter bistandslovens § 58.

Ankestyrelsen bemærkede endvidere, at der ikke er hjemmel til, som kommunen havde gjort, at udbetale et kontant beløb, med henblik på at ansøger kunne købe et dyrere hjælpemiddel end det der var bevilget, mod selv at betale differencen. Denne fremgangsmåde kunne kun benyttes, når der var tale om særligt personlige hjælpemidler, jf. bistandslovens § 58, stk. 3, der indeholder en udtømmende opregning af de omhandlede hjælpemidler.

Ankestyrelsen stadfæstede således ankenævnets afgørelse.